

t;

m Gyula,
Gabriella,
Ágosta,
z, Angyal
z, Jancsi.
estvérek,
Horváth
Katona
s Lajos,
és Mar-
Vilma,
Marianne

megettör-
Nagy-
Robinson
Donászy
(ötésben)

közölt
Dóra,

soraid
örömet
nyembe,
ekkép
k látni.
nevem-
gositot-
bbé; de
rhetem.
fordulj
ég van
lvére.
ndesen
gtörté-
alasztá-
mint ez
ez csak
kerék-
megje-
leni. —

in-nyo-
i tábla
amából
naeum
tere 3.

KIS HÍR LAP

A PATAKBAN. (Lásd a 103. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

AZ ARANY-BÁNYA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás.)

KEVÉS utas szállt ki azon a kis állomáson, ahol Dezső és Irmuska céljokhoz értek. Hamar ráismerhettek tehát a feléjük hangzó köszöntésből az egész nagy társaságra, mely ott az ő üdvözlősökre, élén Elek bácsival, megjelent.

Igazabban ez a társaság, inkább csak számos tagu volt, nem nagy. Mert csupa apróságból állt. Leginkább kiemelkedett köztök egy nagyon szelid, jóságos tekintetű, bár nem éppen szép arczu leányka, aki körülbelül tizennégy éves lehetett. Mellette jobbra egy másik, hét-nyolcz éves leányka állt, balra egy izmos termetű, élénk szemű, tizenkét éves fiu, mögöttük pedig még egy kisebbik fiu az apa oldalán.

Irmuska örvendve kiállt fel:

— Elénkbe jöttek mindnyájan! Jaj de kedvesek! Az ott bizonyosan Dóra.

Ezalatt már egymás közelébe is értek. (Lásd a képet a 100. lapon.)

— Persze hogy én vagyok Dóra, felelt a nagyocska leány vidáman. Isten hozott, kedves Irmuskám! Ugy örülök, hogy végre megjöttetek!

Általános ölelkezés következett, miközben Dezső így szólt:

— Te, Kálmán, öcsém vagy-e vagy bátyám? Én éppen tizenkét éves vagyok.

— Magam is éppen annyi, felelt Kálmán. Azt hiszem, jó pajtások leszünk.

— Rajtam nem fog mulni.

— Gyerekek! szólt közbe Elek bácsi, a bővebb ismerkedést hagyjuk akkorra, mikor már otthon leszünk. Tudjátok, a mama vár az ebéddel, kis utasaink pedig

bizonyosan megéheztek. Dezső fiam, lássunk a podgyászatok után, aztán induljunk.

Rövid idő alatt rendben volt minden, kivonultak a pályaház elé, ahol egyfogatu csinos kocsi állt; ebbe szálltak be mindnyájan. A kocsi ugyancsak megtelt a fel-tuztat gyerekekkel; de ha szorosan is, mégis elfértek és csak annál jobban tetszett mindnyájoknak, hogy így egymáshoz kellett simulniok.

A bácsi háza jó félóránnyira volt a vasuti állomástól; az ut vadregényes bérczvidéken, nagy erdőség közt vezetett odáig. Irmuskának csoda hogy bele nem fájt a nyaka, annyit nézegetett jobbra-balra. Közben felkiáltott:

— Jaj de szép! Ó de gyönyörű!

Majd a bácsihoz fordult:

— Bácsikám, ugy-e most még sokáig fogunk így kocsizni?

— Miért kérded, kedvesem? Talán bizony nem is kívánod, hogy mentül előbb eljuss hozzánk?

— Ó dehogy, kedves bácsi! felelt a leányka megzavarodva. — Csak izé . . . ez a . . .

— Látod, Irmus, látod, milyen oktondiságot mondtál! szólt Dezső nevetve. — Persze, a sziklákat, hegyeket bámulod.

— Az nem hiba, jegyzé meg Elek bácsi nyájasan. Hát tetszik neked ez a mi görbe felvidékünk?

— Nagyon, nagyon! felelt a leányka élénken. Még soha sem jártam ilyen bérczvidéken, ilyen nagy erdőben . . . ó, ez olyan szép!

— A vidék valóban szép, mondá a bácsi. És ha szereted a vadregényes tájakat, majd kirándulunk többfelé a környékre, ahol van valami látni való.

kép szigoruan tilos akármiféle játék vagy éppenséggel a fürdés a közeli folyóban. Ezt a két tilalmat nagyon szigoruan veszem; aki ezek ellen vétene, az nagyon rosszul járna.

— Ó, kedves bácsi, mi pontosan engedelmeskedünk, kiáltott fel Irmuska.

— Nem kételkedem. És Kálmán majd megmagyarázza nektek, hogy szófogadás dolgában nem értek tréfát. Ugy-e, Kálmán fiam?

— Hogyne! Természetesen! felelt Kálmán.

... EGYMÁS KÖZELÉBE ÉRTEK. (Lásd a 98. lapon)

De mialatt ezt mondta, nem nézett atyjának a szemébe, hanem oldalt fordult, mintha valami érdekes dolgot pillantott volna meg. Dezső ezt észre vette és ilyenformát gondolt:

— Hm! Szeretném tudni, vajjon Kálmán valóban oly pontosan megfogadja-e az apja szavát! Nekem úgy látszik... Hm...! Ha úgy volna, akkor talán lehetne...

Nem fűzhette tovább a gondolatait, mert a kocsi megállt, megérkeztek a bácsi házához. Az ajtóban örvendezve fogadta

kis vendégeit a néni, melegen megölelve, összecsókolva Irmuskát is, Dezsőt is.

— Isten hozott, kedveseim! Szerencsésen

. . . KISÉTÁLTAK A KERTBE. (Lásd a 102. lapon.)

utaztatok? Nem esett semmi bajotok? Nem hagytatok valamit a kocsiban?

— Minden rendben van, kedvesem, szólt

Elek bácsi vidáman. Csupán azt a bajt gyanítom, hogy kis vendégeink nagyon éhesek, de még magunk is.

— Az ebéd kész, mindjárt tálaltatok. Csak mossák le kissé magukról az uti port. Dóra, vezesd Irmuskát a szobájába... te meg, Kálmán, menj Dezsővel. Aztán sietetek, nehogy elhűljön a leves!

Kálmán karon fogta Dezsőt s elvezette. Dóra pedig és Irmuska átölelkezve siettek föl az emeletre, hol igen csinos, bár egyszerű butorzatú szobába léptek, melynek ablaka az erdős hegység felé nyílt.

— Ez lesz a te szobád, Irmuskám; a szomszéd szoba meg az enyém.

— Jaj de jó így! Közel leszünk egymáshoz.

— Ez csak akkor jó, ha szeretik egymást, akik így közel vannak.

— Ó, én máris szeretlek, szólt Irmuska, megölelve Dórárt. Nem is hiszem, hogy lehessen valaki, aki nem szeret téged. Olyan jó és kedves vagy!

Dóra vidáman, szeretettel csókolta meg kis rokonát s nevetve mondá:

— Te meg hizelkedő kis cicza vagy, úgy látom. De hát igazad van, nem tagadom. Szeretnek a szüleim is, a testvéreim is, én pedig iparkodom, hogy megérdemljem. Tudod, én vagyok a legöregebbik testvér, hát rajta kell lennem, hogy hasznomat vegyék.

Ez alatt Irmuska már rendbe hozta öltözékét; néhány perczel később már mindnyájan együtt ültek az ebédlőben. Vidáman folyt az ebéd, Irmuska és Dezső olyan otthonosan érezték magukat a szives jó rokonok közt, mintha már nagyon rég óta ismerték volna egymást. Ebéd után Kálmán és Dezső együtt távoztak; Dóra és Irmuska kísérték a ház mögött elterülő nagy kertbe. (Lásd a képet a 101. lapon.) Itt egy sarokban négy külön kicsi kertecske

tünt szembe. Az egyik, a legnagyobbik, igen jó rendben volt, mellette két kisebbecske szintén meglehetősen állapotban, de a negyedik ugyancsak siralmas látványt nyújtott. Egészen fölverte a gaz és dudva.

— Ez itt az én külön kertecském, szólt Dóra. Ez meg a Jenőcskeé és a Bözsikeé... tudod, ők még nagyon kicsinyek, hát segítetek nekik.

— Hát ez a gazos?

— Ez... ez a Kálmáné, felelt Dóra láthatólag elbusultan. — Kálmán nem igen törődik az effélével és...

Dóra szinte akaratlanul nagyot sóhajtott.

— No... miért komolyodtál el oly hirtelen? kérde Irmuska jószíviuen. Mintha sóhajtottál volna.

— Igen... eszembe jutott valami, mivel hogy Kálmánról beszélünk. Ó, néha úgy elbusulok rajta... Nagyon jó fiú, eszes, ügyes... de hát néha... No, te ezt talán nem is érted; de bizonyosan értenéd, ha okod volna, hogy Dezső miatt busulj. Mert bizonyosan szereted.

— Hogy szeretem-e! Jobban, mint saját magamat és ha busulnom kellene miatta, talán bele halnék.

— No, hagyjuk ezt. Nézd csak, Irmuskám, hátha neked is volna itt külön kertecskéd?

— De pompás volna! Magam ásogatnék, kapálgatnék, virágokat ültetnék. De hát lehetne-e?

— Azt hiszem, lehet. Itt az enyém mellett van jókora darab üres föld, ebből kihasítjuk a te kertecskédet. Amott sétál apácska a mamával, mindjárt megkérdezzük, szabad-e?

Elek bácsi persze szívesen megengedte. A két leányka rögtön hozzá fogott a ter-

vezetéshez, hogyan legyen az új kertecske? Javában tanakodtak, mikor Irmuska megpillantotta Dezsőt, ki a kert ajtajánál tünt elő.

— Jöjj csak, Dezső! kiáltá Irmuska. Mondok valamit.

— Jöjj te ide, ha mondani valód van.

Irmuska oda is szaladt és elmondta, hogy kertészkedni fog, külön kertecskeje lesz.

— Van ott még elég hely, neked is jut, tevé hozzá. Ugy-e, te is akarsz külön kertecskét?

— Jut eszembe! felelt Dezső megvetőleg. Majd én ilyen haszontalansággal töltöm az időmet! Lesz nekem külön mulatásom, már megbeszéltem Kálmánnal... Remek gyerek ez a Kálmán, éppen olyan, a milyennek kívántam. Nagyon jó pajtások leszünk, megértjük egymást. De már ott vár rám, ni! No, hát te csak kapálgass!

S ezzel ott hagyta Irmuskát a faképnél.

(Folytatása következik.)

A PATAKBAN.

(Képpel a czimlapon.)

Nem kell nekünk a Balaton,
Sem a Duna, sem a Tisza,
Jobb nekünk a mi patakunk,
Melynek vize oly hűs, tiszta.

Hűs és tiszta s éppen nem mély,
Semmi baj sem érhet benne,
Éppen nekünk való fürdő,
Különb már nem is lehetne.

Bele fekszünk, pacskolgatunk,
Van nevetés, tréfa bőven;
Még a kicsi Marcsi sem fél,
Bátran gázol a fürdőben.

Süthet a nap bármily forrón,
Kifogunk mi könnyen rajta:
Mindig újra fölfrissít a
Patakunk hűs, tiszta habja.

A RETTENETES KIS SZOMSZÉD.

— Vig beszélyke. —

(Képpel 105. lapon.)

HIZBE fogadok egy ellen, hogy valamint én rögtön ráismertem, úgy más is azonnal ráismer és azt mondja:

— Nem volt az a rettenetes szomszéd senki más, mint Rontó Pali, de még talán kisebb korában.

A szomszédság csak úgy nevezte, hogy »a rettenetes kis szomszéd«, ámbátor a mamája váltig mondogatta, hogy Pali éppenséggel csak olyan gyerek, mint a többi. Igaz-e, nem-e, hogy a többi is mind olyan, nem tudom; de az bizonyos, hogy Pali soha sem kelt föl reggel a maga emberségéből, ellenben igenis sokszor megszökött a mosdás elől, az iskolából pontosan elkésett mindennap, de aztán éhes volt ám örökké. Nyugodtan egy szempillantásig sem birt meglenni és roppant tehetsége volt rá, hogy magát bajba keverje, másnak meg kárt okozzon.

Azt mondták a szomszédok, hogy a mama tulságosan engedékeny, hogy elkényezteti; de a jó mama erre azt felelte, hogy már ugyan hogyan tagadna meg valamit Palitól, mikor ez az ő egyetlen fiacskája, egyetlen egy kincse! Egészen más volna, ha többen volnának.

— Ments isten! kiáltott fel rémulten a szomszéd öreg birtokosné. — Ilyen kincsből már egy is sok. Hiszen ha több volna ilyen, az egész falu népe kivándorolna.

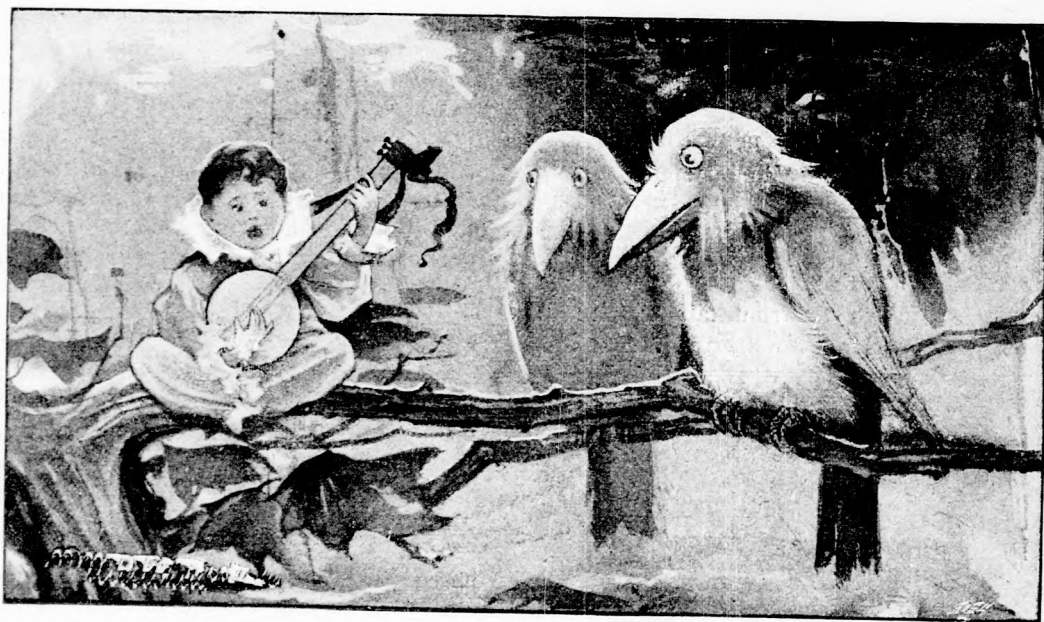
Ennek az öreg asszonyságnak különösen sok panasza volt a rettenetes kis szomszédra. Nagyon szerette az állatokat és több szép kis kutyát tartott. A szelid kis állatok eleinte gyakran ellátogattak a szomszédba; de csakhamar nagyon keserves tapasztalásokat szereztek. Mert Pali kezdetben rendkívül barátságosan fogadta, még meg is vendégelte őket; a kutyácskák bizvást gondolhatták, hogy kedves pajtásra találtak benne. De bezzeg mikor már egész bizalommal közeledtek hozzá, lett abból nagy siralom és vonítás! Mert Pali az

egyiknek egy nagy pléh-kannát kötött a farkára, úgy hogy a megriadt ebecske talán a világból is kifutott rémületében. A másíknak erősen paprikás zsirral kente be az orrát-száját, úgy hogy a szegény párának hólyagos lett a nyelve, három napig nem tudott enni; jó, hogy éhen nem vezett.

Nem csoda, hogy a kutyácskák ettől fogva úgy kerültek a kis szomszédot, mint az eleven sátánt; ha csak messziről látták is. vinnyogva sompolyogtak haza.

Bizony jól tették volna, ha elmondják tapasztalataikat az asszonyuk fehér cziczájának. Talán azért nem mondták el, mert irigykedtek rá, mivelhogy az öreg asszony-ság a gyönyörű hófehér macskát még jobban szerette, mint a kutyácskákat; vagy talán el is mondták, de a kevély czicza ilyenformát gondolt:

— Csöppet sem bánom, hogy az a kis szomszéd úgy cselekedett. Én magam sem szeretem a kutyákat; régi ellenségeink

KÉT FÖRTELMES VÉN HOLLÓ ÜLT MELLETTÉ. (Lásd a 107. lapon.)

nekünk cziczáknak. Én pedig nem félek attól a kis szomszédtól.

Mivel pedig nem félt, hát föl is kapaszkodott a kerítésre, átsétált a Paliék kertjébe. Pali épp ott ögyelgett a kerítés tövében, nagy darab vajjas kenyeret majszolgatva, melyből mindjárt meg is kínálta a cziczát. Lám, milyen jószívü! Persze, a kutyácskákat nem szereti, épp mert a cziczákat szereti.

A meggondolatlan fehér czicza tehát engedte, hogy Pali megfogja és simogassa. Szokva volt a czicza hozzá, sokat szunyókált az asszonya ölében. Most is kedélyesen dorombolva kezdett szundikálni a Pali karjai közt, remélve, hogy új barátja szép csöndesen ülve marad.

Csakhogy a csöndes üldögélés nem egyezett meg a Pali természetével. Mihelyt az

(Folytatása a 106. lapon.)

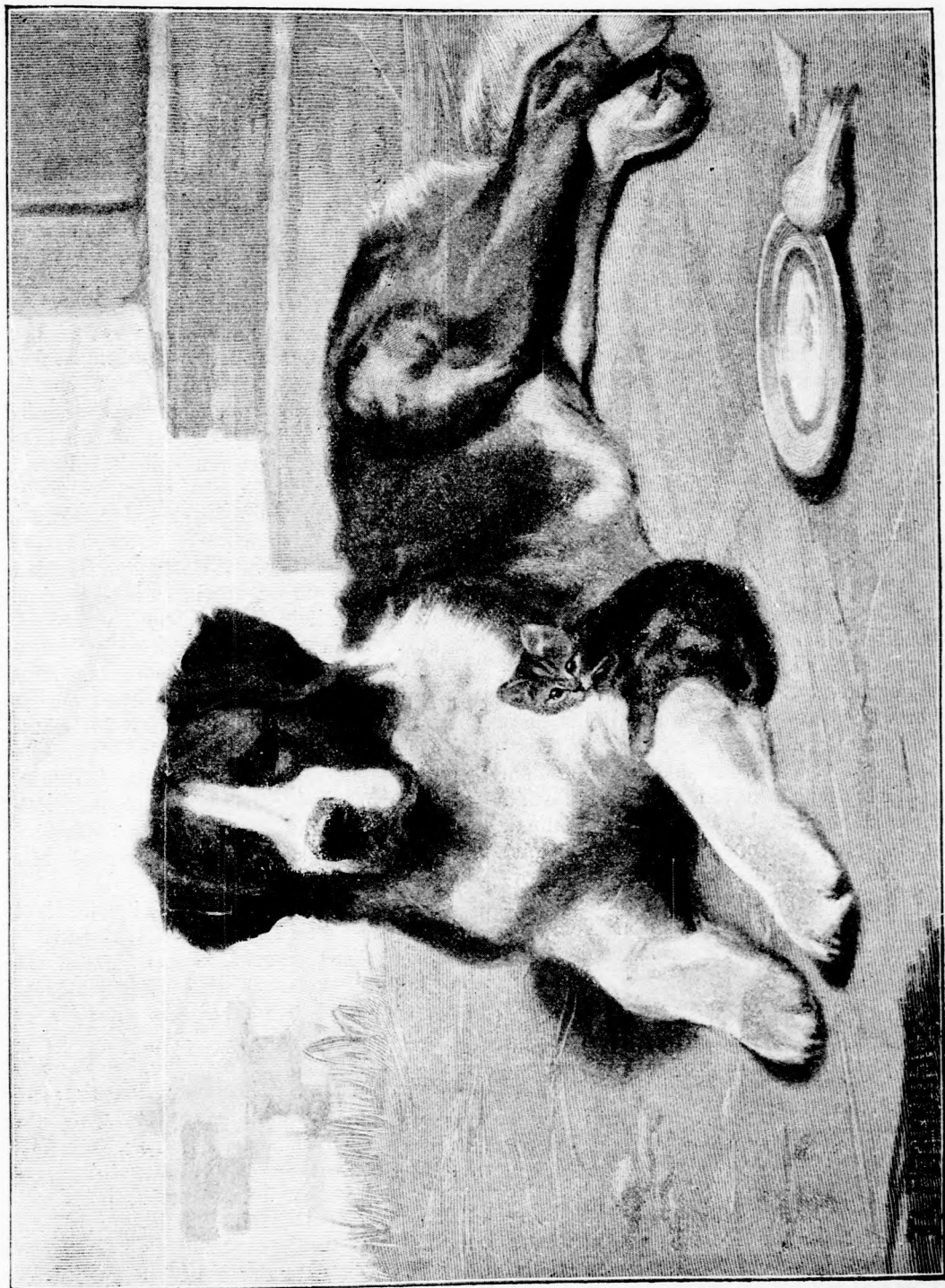
elmondják
ehér ciczá-
k el, mert
reg asszony-
it még job-
ákat; vagy
vély cicza

ogy az a
Én magam
llenségeink

caza tehát
simogassa.
at szunyó-
s kedélye-
lni a Pali
rátja szép

nem egye-
mihelyt az

... A SZULTÁN VENDÉGE. (Lásd a 111. lapon.)

(Folytatás a 104. laphoz.)

utolsó falat vajjas kenyeret legyűrte, megindult, ölében a cziczával, hogy valami mulatságot keressen. Talált is.

Szép filagoria volt a kertben, azt a mama épp akkor kijavíttatta. A piktor dolgozott még rajta, hogy zöldre fesse. Mikor Pali oda ért, a piktor nem volt ott, de ott volt a festékes bögre is, az ecset is.

— Majd én segítek egy kicsit a piktor-nak, gondolta Pali. Ő csak az ajtófát festi zöldre... mért ne legyen zöld a fal is?

Fölkapta az ecsetet, bemártotta a festékes bögrébe és dologhoz akart látni. De a czicza, melyet balkarján tartott, alkalmatlan volt a munkánál. Már le akarta dobni, mikor nagyszerű ötlete támadt.

— Mért ne festeném be a cziczát zöldre? Ez már aztán lesz valami! Fehér czicza van akárhány, de zöld cziczát még soha sem láttam. Meg fogják csodálni, hire lesz a művészetemnek.

Leült, dologhoz látott. Az álmos czicza csöppet sem ellenkezett, mert hát, az igazat megvallva, lustaságában azt hitte, hogy új barátja csak czirogatja. Még jól is esett neki, amint Pali az ecsettel végig-végig-simitgatta. Gyönyörűen haladt a munka. A czicza fején, hátán, oldalán, farkán remek zöld csíkok pompáztak, Palinak nagy öröme telt benne. Biztatta is magát:

— No, fog majd örülni az öreg asszony-ság! Eddig is büszke volt a macskájára, de most akár ki is állíthatja. Nem lesz több ilyen zöld czicza a faluban, de talán az egész vármegyében sem.

Kár, nagy kár, hogy ezt a jeles munkát nem fejezhette be teljesen. Az ecsettel véletlenül hozzá ért a czicza orrához, mire a czicza ijedten prüszkölve ugrott föl és elszökött, egyenest föl a kerítésre, onnan haza. Asszonya pedig épp a kertben sétált. Egyszerre csak kétségbeesett sikoltást hall Pali.

— Bibi! Te vagy? Szörnyőség! Mi történt veled? Ki mázolt be ily rettenetesen? Bizonyosan ez a szomszéd kis gézengúz! Jaj, a semmiházi!

Az öreg asszony-ság tehát, úgy látszik, nem méltányolta a Pali művészi törekvéseit. Sőt ettől a naptól fogva annyira őrizte kutyácskáit, cziczácskáit, hogy Palinak semmi dolga sem akadhatott velök.

Nem baj! Van ott a szomszédban szárnyas is. Pali egy nagy fáról, mely az ő udvarukon állt, belátott a szomszéd udvarra és látta ott a sok kedves kis csibét. Mindjárt szaladt a mamához, hogy neki csibe köll.

— Jól van, fiacskám. Veszek, estére meglesz.

Meg is volt, de sütvé, vacsorára; a mama így értette. Pali megette ugyan, de kijelentette, hogy neki eleven csibék köllenek, egészen aprócskák.

— Azt nem szerezhetek, nincs kotlós tyukom, felelt a mama.

Mit tehetett Pali? Szerzett maga. Lyukat vágott a két udvar közti deszka-kerítésen és az apró csibék, mint afféle kíváncsi jószágok, mihamar átbujkáltak, össze fogdoshatta őket. Az öreg szomszédasszony, amint egyszer az udvarán sétált, szörnyű sipogást hallott; nagyon hasonlított az ő kis csibéi sipogásához. A palánk egy hasadékan oda nézett — hát majd hanyatt esett ijedtében. Csakugyan az ő csibécskéi, melyeket Pali sorra berakosgat egy nagy vizes dézsába.

— Jaj te semmiházi gézengúz! Mit mivelsz a csibéimmal?

— Uszni tanítom őket, nénikém. Mért ne tudjanak ők is, ha a kis kacsa tud?

No, az öreg szomszédasszony aztán két öles kőfalat emeltetett oda kerítésnek. Most már, remélte, nyugalma lesz a rettenetes kis szomszédától.

A kutyácskái, cziczácskái, csibécskéi nem is kerültek többé veszedelembe; de ő maga ugyan hiába számított nyugalomra. A kertben, közel a kerítéshez, csinos lugasa volt, ott szokott olvasgatni. Egyszerre csak szörnyű czinczogást, berregést hall a magasból. Amint föltekint, mit lát? A szomszéd kertben ott ül Pali magasan egy fa ágán és valami gitár-féle gyerekhangszert pönget borzalmasan.

— Mit csinálsz, te rettenetes ficzko? förmedt rá az öregasszony. Elhallgatsz mindjárt?

— Nem én! Muzsikálok a néaninek, mert tudom hogy szereti.

— Tüstént hagyd abba!

— Nem biz én! Itt muzsikálok akár száz esztendeig is, ha nekem úgy tetszik.

Nem volt szándéka, hogy éppen kerek száz esztendeig cselekedje, kivált hogy nagyon forró nyári nap volt, úgy hogy rövid idő múlva egészen bele fáradt; ellankadt, abba is akarta hagyni. De ekkor megszólalt mellette valaki:

— Ohó! Csak folytasd kerek száz esztendeig!

Két förtelmes vén holló ült ott mellette. (Lásd a képet a 104. lapon.)

— Minket a tündér-királynő küldött, hogy számon tartsuk, meddig pöngeted a lantodat. Tudod, száz esztendő nagy idő, de mi hollók elélünk kétszáz esztendeig is, tehát mi fogunk rád vigyázni, hogy kerek száz esztendeig pöngesd itt ezt a szerszámot.

— De én már megelégettem, nem pöngetem tovább.

— Muszáj! Ha abba hagyod, leharapjuk az orrodát és füledet, kiássuk a szemedet.

Mindjárt feléje is kapott az egyik holló az ő hatalmas csőrével. Pali ijedten kapta el a fejét, de e közben elvesztette egyensúlyát és lebukott a fáról. Nagyott nyekkent, a hangszere eltört, az orra betört, két foga kitört, a jobb keze és a bal lába kificzamodott. Hát nem csoda, hogy nagyot ordított.

— Jaj istenem, mi lelt? kérdé ijedten oda futva a mama. Leestél a fáról, ugy-e? Mindig mondtam, ne mászkálj oly magasra.

— Ó csak azért estem le, mert elnyomott a hőség, elaludtam odafönt és juj! olyan rosszat álmodtam! No, de csak álmodtam, hát nem baj. Máskor jobban vigyázok.

De biz abba nagy idő telt, míg újra fölmászhatott a fára. Hetekig nyomta az ágyat, a minék a szomszédok, mi türestagadás, nagyon örültek, mert legalább addig békesség volt a környéken. De meg biztak is benne, hogy ez a leczke majd észre téríti a rettenetes kis szomszédot.

Hát biz ebben csalódtak. Mert Pali kilábolt, azóta sem szegte a nyakát és a híres Rontó Pál lett belőle.

(Képpel a 108. lapon.)

BURCSÁN hangzó nevek, ugy-e? Pedig két kedves, vidám leánykának a neve, akiket a rajz hiven mutat be, fénykép után.

Ráismertek-e a rajzból és a nevekből, hogy miféle nemzetbeli leánykák? No, hogy

sokáig ne törjétek a fejeteket, inkább megmondom: ők a »fölkelő nap országának« gyermekei.

Ez az ország bizony jó messzeckére esik tőlünk, tul van az ázsiai szárazföld

keleti szélén is, bent a tengerben és csupa szigetekből áll. Mivel a tengerből reggelenként fölkelő nap sugarai a föld ama részén legelőször e szigeteket érik, joggal viseli

ez az ország a »fölkelő nap országa« nevet. Máskülönben Japán a neve.

O-Yu és O-San tehát japáni kisasszonykák. Ősi nemzeti viseletökben látjuk őket,

O-YU ÉS O-SAN.

ámbar most már sokan öltözködnek ott is egészen európai módon, a gazdagok és előkelők a legújabb párisi divat szerint.

Mert bármily messze, nagy tengereken túl fekszik is, O-Yu és O-San kisasszony-

kák hazája nem holmi vad, miveletlen ország ám. Sokáig, igaz, nem eresztettek be európai embert, de aztán belátták, hogy ilyen módon csak maguknak ártanak, hát most már nem zárkoznak el, sőt maguk

nevet.
szony-
őket,

hivnak országukba európai tudósokat, viszont ők is ellátogatnak ide mifelénk. Budapesten is többször jártak már japániak. Igen derék, eszes, mívelt emberek, gyorsan eltanulnak mindent, ami jó és hasznos. E mellett vitéz katonák is.

Van sok jó iskolájuk, O-Yu és O-San kisasszonyok tehát épp oly szorgalmasan tanulnak, mint akármelyik jó magyar iskola leánya. Tanulnak európai nyelveket is, úgy hogy aki közületek francziául tud, nagyon jól elcseveghetne O-Yu és O-San kisasszonyokkal, mert ők is ezt az idegen nyelvet beszélik legszívesebben. Csevegni pedig nagyon szeretnek. Nagyon vidámak, szelidek, előzékenyek, e mellett dolgosak, leleményesek és mindenféle kézimunkában rendkívül ügyesek. Sokféle czikk jut el tőlük egészen mi hozzánk és nem egy olyan szép, finom, hogy mi bizony alig tudnánk olyat készíteni.

O-Yu és O-San, mint nagyocskák leánykák, otthon szorgosan segítenek a mamának minden házi munkában, megfőzik a rizst, teát, ami a japániak legkedvesebb étele és itala. A szegényebb sorsuak alig is ösmernek egyebet, de a módosabb szülék gyermekei ott is kapnak igen jó édeséget és attól tartok, közöttük is akad akárhány torkos leánya és fiúcska, éppen úgy mint minálunk.

NAP ÉS ÉJ.

— Szavalja egy fiú: a Nap és egy leány: az Éj. —

I.

- Nap.** Én vagyok a nappal aranyos királya.
Éj. Én az Éj-királynő, ki nyomodat járja.
Nap. Fényözönt árasztok el a mindenségen.
Éj. Millió csillagot gyujtok ki az égen.
Nap. Én fakasztom fel az illatos virágot.
Éj. Én meg adok neki pihentető álmot.
Nap. Befestem szirmait ragyogó színekkel.
Éj. Én meg öntözgetem üde harmat-cseppel.

II.

- Nap.** Élтетő meleget mindennek én adok.
Éj. Én új erőt annak, ki már eltikkadtott.

- Nap.** Az egész világot munkára serkentem.
Éj. Fáradt munkás nyugvást lel az én ölemben.
Nap. Czelra tör az ember tiszta fényes napon.
Éj. Én tündéri boldog álmokba ringatom.
Nap. Én vagyok a szépek megvilágítója.
Éj. Én minden bánatnak lecsillapítója.

III.

- Nap.** Ki különb közülünk, kételkedni kezdek.
Éj. Én az első helyre szívesen eresztlek.
Nap. Te csupa szelidség, segítő jóság vagy.
Éj. A földön minden csak általad szép és nagy.
Nap. Kételkedem mégis, kit szeretnek jobban?
Éj. E kérdésre az én szívem is megdobbán.
Nap. Itéljenek, akik szavunkat hallották!
Éj. Szeretetöket tán kettőnk közt megosztják.

CZICZURKA BORZALMAS KALANDJAI.

— Elmondja ő maga. —

(Képpel a 105. lapon.)

FÖLD megrengett a rettentő dobo-
gástól, az egész pajta harsogott a
szörnyű zajtól. Talpra ugrottam és bun-
dácskámnak minden szőre szála égnek me-
redt.

Csoda-e? Soha még akkora zenebonát
nem hallottam, sőt egészen addig alig is
hallottam egyebet a jó czicza-mamánk
kedves dorombolásánál, miközben tisztára
mosdatott és nyájasan oktatgatott, hogy
miképen viselkedjünk. Megdőbbenve néz-
tem hát szét, hogy micsoda földindulás,
égszakadás fenyeget?

Eddig a napig két testvérkémmel és a
mamánkkal zavartalan békességben feki-
dünk ott a tágas pajta zugában, szalmára
terített puha pokróczon. Mamánk azt be-
szélte, hogy a kerti pajtában vagyunk,
ahol a vén kertészen kívül senkinek sincs
dolga; de mostanában az sem jár ide,
mert most nyáron ez a pajta csak lomtár,
ahol a télen szükséges holmit tartogatják.
Nem igen értettük ugyan a dolgot, de
nem is törtük rajta a fejünket; beértük
azzal, hogy a lakásunk nagyon kellemes,

or-
t be
ogy
hát
guk

nyugodalmas, kedvünkre játszogathatunk a szalmában.

És ime, egyszerre vége lett ennek a boldog békességnek, keservesen kellett tapasztalnom, milyen a világ a mi kedves pajtánkon kívül! A mindenféle lim-lom, virág-cserép, kerti szerszám közt ugrálva két óriás közeledett felénk és az egyik oly rettenetes hangon, amelyet addig még soha sem hallottam, fölkiáltott:

— Nézd, Jolánka, nézd! Három gyönyörű cziczuska! Hamar, fogjuk meg!

Elhült bennem a vér. Itt a veszedelem! És mamánk épp most nincs itthon!

Rémülten lapultam meg, de csak egy pillanatra, mert gyorsan nőtt a veszedelem. Az egyik óriás megragadta az egyik testvérkémet, a másik óriás a másikat. Mindjárt rám kerül a sor! Már ezt nem várhattam tétlenül. Mi történt boldogtalan testvéreimmel, nem tudhattam, mert futásnak eredtem, minden erőm megfeszítésével menekültem, magam sem tudtam hová. Nyitott ajtóhoz értem, kirohantam, aztán tágas térségen futottam tovább oly gyorsan, mintha szárnyam volna.

Végre már nem bírtam, össze rogytam. Puha pázsitra dőltem, lihegve, szemeimet behunyva, de mégis bensőleg örvendve, hogy a nagy veszedelemből, a rettenetes óriások kezéből elmenekültem. Ám ki tudja, mi sors ér idekint? Hátha itt még több olyan szörnyeteg is akad? Szegény testvérkéim, nekik már bizonyosan végök!

Sokáig feküdtem ott, nagyon busan, nagyon megakadva, hogy mitevő legyek. Az éhség is kezdett gyötörni. Fölültem és a bundáskámat kezdtem tisztogatni, mert a mama mindig intett, hogy csinos és tiszta legyek; de azt hiszem, nem igen jól végeztem a dolgot, bele fáradtam, félttem, éhes voltam, hát mit tehettem? Sírnivaló kezdtem. Pedig éppen ez volt a legislegrosszabb, amit tehettem. A pityergés, most már tudom, soha sem használ; akkor pedig csak újra rám zuditotta a veszedelmet. Mert alig sirtam el kétszer-háromszor, hogy »Miau!

Nyau!« hát egyszerre csak ott terem mellettem az egyik óriás és azt kiáltja:

— Gizuska! Itt a szökevény!

Nagyot dobbant a szívem. Jaj, micsoda borzasztó hely is ez a nagyvilág idekint! Ujra menekülni akartam, de az óriás hirtelen lehajolt, megkaparított és fölemelt. Már ez is eléggé szörnyűséges volt, de hát még amit a magasból láttam! Az óriás mellett egy másik szörnyeteg állt, négy lábu, hosszú szőrü. Ez rémes lármával (azóta megtudtam, hogy ezt ugatásnak nevezik) föl-fölugrált felém, hogy a fogai közé kaparítson. Tehát idekint még nagyobb veszedelemben kerültem!

Már-már elveszettnek hittem fiatal életemet. De kétségbeesésemben eltökéltem, hogy legalább is nem adom ingyen. Kieresztettem hegyes karmocskáimat és erősen belevágtam az óriás kezébe és — használt! Fölsikoltott:

— Jaj, te gonosz Cziczurka!

És nemcsak fölsikoltott, hanem el is ejtett. A puha füben nem üthettem meg magamat, rögtön talpra is ugrottam és futásnak eredtem. A négy lábu szörnyeteg utánam! Ám kicsinynek lenni is jó néha. Bokrok voltak közel, azok alá bujtam, a szörnyeteg nem fért hozzám. És folyvást a bokrok alatt bujkálva, szerencsésen el is menekültem üldözőim elől.

Sokáig bujdostam. Hol, merre? Soha sem tudnám megmondani. Nagy fák, sűrű bokrok, virág-ágyak közt bolyongtam, de ezt mind nem találtam kedvemre valónak, nem hasonlított eddigi hajlékomhoz. Végre kerítéshez, a kerítésben ajtóhoz, ezen át pedig tágas udvarra értem. Az udvar sarkában kicsi faházikó állt. Oda siettem.

— Ez nagyon jó buvócska. Kisebb, mint a mi pajtánk, de nagyon hasonlít hozzá. Még szalma is van benne. Itt megpihenhetek.

Meg ám! Ó! Szörnyü volt az!

Még el sem helyezkedtem, mikor, jaj! kit látok a házikó ajtajánál! Azt a négy-lábu szörnyeteget, aki föl akart falni.

— Ejnye, te csöppség, hát te itt nálam kvártélyoztad be magadat, mikor Jolánka és Gizuska az egész kertet fölkutatták miattad? szólt iszonyatos morgással.

Holt-fáradt voltam, de a rémület új erőt adott. Fölugrottam, menekültem, futottam hanyatt-homlok és egyszerre csak zsupsz! nagy loccsanással benne lubiczoltam a kacsuszatatóban. Akartam, nem akartam, nyelnem kellett a vizet, fuldokoltam, már el is merültem, mert uszni nem tudtam. Csak azt tudtam még, hogy végem van, meghalok.

No, egy kicsit bizonyosan meg is haltam. Hogy volt, mint volt azután, arról nem tudok semmit. Mikor újra eszméltem, ismét a kis házikóban találtam magamat, mellettem pedig a négy lábú szörnyeteg feküdt, aki, mint aztán megtudtam, Szultán volt, a gazdánk kedves kutyája. Remegve bámultam rá, de ő szelíden simogatót a nyelvével s így szólt:

— No, oktondi kis czicza, most kihoztalak a vízből, de máskor ne ugrálj a tóba, mert az nem neked való mulatság. Már megszáradt a bundácskád, de csak aludjál tovább.

No lám, hát ez a szörnyeteg nem is olyan borzasztó. És mivel valóban nagyon bágyadt voltam, hát ráhajtottam a fejemet szörnyeteg barátomnak a hatalmas lábára és szépen elaludtam.

Nagy zajra, nevetésre ébredtem föl. A házikó előtt az a két óriás állt, akik elől menekültem; de, csodálatos! mellettök állt az én czicza-mamám, ő mellette pedig vigan játszadozott az én két testvérem, akiket már mint holtakat sirattam meg.

— Nézd csak, Gizuska, nézd! szólt az egyik óriás. A szökevény kis Cziczurka itt alszik a Szultán lábán! Jaj de kedves!

— És a jó Szultán mily barátságosan néz reá! felelt Gizuska.

Ez való is volt. Szinte nem is akaróztott távoznom tőle. De a mamám hívására mégis kimentem.

Megtudtam aztán, hogy az a két óriás, Jolánka és Gizuska, éppen nem veszedel-

mes ellenség, sőt nagyon kedves jó barátunk és pártfogónk. Oktalan hebehurgyaság volt, hogy olyan vak rémülettel futottam előlük.

Testvérkéimmel együtt most már a konyhában kaptunk helyet, jó dolgunk is van, sokat játszunk Jolánkával és Gizuskával, akik jó tejeckével traktálnak. Én azonban gyakran vagyok a Szultán vendége is. (Lásd a képet a 105. lapon), aki mindig nagyon szívesen lát. Nagy barátságot kötöttünk és úgy látom, az emberek csodálkoznak és mulatnak rajta. Mi ezt nem bánjuk, szépen játszogatunk, szunyókálunk együtt s a mi barátságunk éppenséggel nem olyan kutya-macska-barátság, mint mondani szokták.

Borzalmas kalandjaim ekkép szerencsés véget értek s most már nem is félek, hogy újra megeshetnék rajtam efféle. Most már iskolába járok és szépen haladok az egerészeti tudományában. Az nagyon szép tudomány!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LV. köt. 4-dik számában közölt rejtvény megfejtése:

Budapest.

Helyesen fejtették meg: Robitsek Magdolna, Heller Béla, Boros Emmike, Lipták Gyula, Zaborszky Mariska és Dezső, Murgu Jancsi, Moesz Géza és Karcsi, Mérey Ágosta, Kálnoki Erzsike, Pilz Erika és Felice, Szekula György, Ranschburg Béla és Pál, Andrássy Ilona, Gyárfás Erzsébet, Kovácsy Berta, Klein Mariska, Sztányi Mariska, Tóperczer Ödön, Török Andor, Ybl Mártika, Badics Gizi, Böhm Gyula, Kazy Livia, Hampel Ferencz, Kossaczky Gyula, Kálvin Erzsike, Veress Gizi, Kauser Berti, Lány testvérek, Koronthály Zoltán, Angyal Miksa, Mäder testvérek, Briestyánszky Bandi, Piller Géza, Bárdosy Valika, Kovalóczy Rudi, Ferbstein Sándor, Bauer Dóra, Kocsis Margit, Zubor Imre, Glücksthal Béla és Sándor, Szakáll Paula, Kalmár Endre, Herczeg Ilonka és Albert, Virág Rózsika és Juliska, ifj. Somogyi Zsigmond, Ebeczky Gabriella, Gyika Marianne és Alice, Milhófer Frida, Graefl Márta és Paula, Zakariás Sándor, ifj. Polnitzky Lajos (kérdésedre már a múlt heti szám megadta a fölvilágosítást. F. b.), Sztányi Matild, Behr Hilda, Péterfy Vilma, Schönstein Mariska, Frank testvérek, Takács Jenő, Ravasz Piroska, Igmándi Tercsi és Elek, Erdődy László, Preisach Frida, Ohrenstein Klára, Gold-

